

Бора Петкова, Рисунок по фотография („Спри да бъдеш турист. Започни революция. Започни да се чувстваш у дома“, Бора Петкова, 2011), 2017

Форми на съвместно съществуване

откриване: 19 декември 2017 от 19 до 21 часа

20 декември 2017 - 20 януари 2018

Бистра Лъшевалие, Бора Петкова, Борис Делчев, Боряна Росса, Валентин Стефанов, Викенти Комитски, Гаини Нурсапина, Игор Ешкиня, Калин Серапионов, Красимир Терзиев, Марияна Василева, Марсел Оденбах, Михаил Новаков, Надежда Олег Ляхова, Нина Ковачева, Оливия Михалтиану, Светлана Мирчева, Севда Шкутова, Стефка Георгиева, HR-Stamenov

Куратор: Мария Василева

Откриващата изложба на галерия Структура е разговор за личното и общото, за близкото и далечното, и за онази толкова естествена, но и толкова непостижима съвместимост, която определя съществуването ни във всеки един момент.

Какво се случва след големите утопии на мултикултурализма? Повлия ли провалът им върху персоналното ни усещане за света? Невинността е изгубена, детронирана от цинизма. Мегапроектът се превърна в мулти култи фешън лейбъл, който само декорира всекидневие то ни с екзотика.

Зад паравана на разнообразието е скрита невъзможността за общо живеене. То става все по-трудно дори в рамките на една държава, един град, един дом. Социалните и политическите проблеми неизменно се преплитат с измеренията на личното. Индивидуалните неуспехи и травми се препокриват, но и разминават с обществените правила и с политическите амбиции.

Изкуството също търси своя образ – между социалното и идеалистичното, между документа и чистия творчески нагон, между критиката и утехата.

Марсел Оденбах, Im Schiffbruch nicht schwimmen konnen (Корабокрушение, и ти не можеш да плуваш), 2011

Изложбата се занимава с радостите и тревогите на съвременния човек: от скритите аспекти на майчинството в рисунките на Севда Шкутова и Боряна Роса до мрачната космическа утопия в живописа на Красимир Терзиев. Изследването преминава през изхвърлените на боклука персоналии в асамбляжа на Светлана Мирчева, "портретите" на взаимно отблъскващи се обекти в снимките на Гаини Нурсапина, опита за опознаване на себе си или идентифициране с другия в работите на Викенти Комитски, Оливия Михалтиану, Михаил Новаков и Стефка Георгиева. Оръжията като съвършен господар в естетизираните фотоси на Валентин Стефанов или като "невинна" детска играчка в рисунките на Нина Ковачева преливат в активна форма на насилие във видео пърформанса на Марияна Василева. Макар и без звук, крясък се чува от рисунката на Надежда Олег Ляхова, триптиха на HR-Stamenov и розовото неоново послание "I Am Safe" на Калин Серапионов, станало популярно през последните години на тероризъм и интернет доминанта. Конкретна историческа съпоставка служи за изходна точка в произведението на Марсел Оденбах – днешни мигранти наблюдават крушението на европейските колонизатори, пресъздадено в картината на Жерико "Салът на Медуза". Борис Делчев работи директно с историята и нейните артефакти. Бора Петкова търси себе си в анонимността на големия град, а Игор Ешкиня дава лице на анонимния обект. Това, което не можем да видим, трябва да прозрем – в черните скулптури на Бистра Льошевалие или през плътно спуснатия бретон в живописа на Станимир Генов.